

မိုးမိုးအင်းလျား

သိက္ခာရှိတဲ့
မုန့်ဟင်းခါး

သိက္ခာရှိတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး သူဇာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန်ချစ်ကြပါသည်။ အထက်အောက် တစ်နှစ်သာ ကွာခြားပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသဖြင့် တခြားမောင်နှမတွေ ချစ်ကြတာထက် ပိုသည်။ စားလည်း အတူတူ၊ ကစားလည်း အတူတူ၊ ကျောင်းသွားတော့လည်း အတူတူ အမြဲတမ်း မခွဲမခွာ ရှိနေကြသည်။

ရုပ်ချင်းကလည်း တူသဖြင့် အမြဲညီအစ်မဟုတ်ပင် ထင်ကြပါသည်။ အမြွှာတွေလားဟု မေးလျှင် ကျွန်မတို့ကလည်း ငြင်းဆန် မနေတော့၊ ရယ်စရာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ မေမေကလည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို အဝတ်အစား ဆင်တူချုပ်ပေးသည်။ ညီမလေးက ထွားသဖြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ချင်းလည်း အတူတူလောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ သူစိမ်းများက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ရုတ်တရက် မခွဲခြားတတ်။ သို့သော် ဖေဖေ မေမေနှင့် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ခွဲခြားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး သူဇာ၏ အကြိုက်နှင့် စရိုက်ကတော့ အရှေ့နှင့် အနောက်လို လုံးဝ ကွဲပြားခြားနား၍ နေပါသည်။ ကျွန်မက အစိမ်းရောင် ကြိုက်လျှင် ညီမလေးက အနီရောင် ကြိုက်သည်။ မေမေက သည်တစ်ခါ ကျွန်မ ကြိုက်သည့် အဆင် အသွေးကို အင်္ကျီ ချုပ်ပေးလျှင် နောက်တစ်ခါ ညီမလေး ကြိုက်သည့် အဆင်ကို ချုပ်ပေးရသည်။

အစာ စားသည့်အခါ ကျွန်မက ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ကြိုက်သည်။ ညီမလေးက ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့် ကြိုက်သည်။ ငါးတစ်မျိုးတည်းကို မေမေက ညီမလေး အတွက် ကြော်ပေးရပြီး ကျွန်မအတွက် ချဉ်ရည်ချက်ပေးရသည်။ ကျွန်မက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သည်။ ညီမလေးက သွက်သွက်လက်လက် သွားလာလှုပ်ရှားနေတတ်သည်။ ကျွန်မက သည်းခံသည်။ သို့သော် စိတ်ကြီးသည်။ ညီမလေးက စွာသည်။ သို့သော် အတေးအမှတ် မထားတတ်။ ကျွန်မက သိမ်း

သိမ်း ဆည်းဆည်း နေသည်။ ညီမလေးက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြသည့်အတွက် အဆင်တော့ ပြေပါသည်။

ကျွန်မမို့ သူများက အနိုင်ကျင့်ခံရပြီ ဆိုလျှင် ညီမလေးက သိသိချင်း သွားပြီး ရန်တွေတတ်သည်။ သူ့ကို ကြောက်သဖြင့် ကျွန်မကို မထိရဲကြ။ ညီမလေး သူ့အခန်းထဲမှာ ဖွထားသမျှတွေကိုတော့ ကျွန်မက မေမေ မသိအောင် သိမ်းဆည်းပေးရတတ်ပါသည်။

မေမေကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် ဝေးဝေးက မြင်ရသည်ဖြစ်စေ ဘယ်ဟာ သူဇာပဲ၊ ဘယ်ဟာ နန္ဒာပဲ ဆိုတာ အရိပ်မြင်ရုံဖြင့် သိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်သည့်အခါ အသွင်သဏ္ဌာန်ချင်း က ပို၍ ကွဲပြား ခြားနားလာသည်။ ညီမလေးက အင်္ကျီ ဆင်တူဝတ်ဖို့ ငြင်းဆန်တတ်လာသည်။ ကျောင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် သူ သွားသည်။ သူ ကြိုက်သည့် ဟင်းကို သူ့ဘာသာ ဝင်ချက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စားလေသည်။ သူ့အခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပေးတာကိုလည်း မကြိုက်တော့။ ကျွန်မ ရှင်းလိုက်လျှင် သူ မှတ်သားထားသည့် ပစ္စည်းတွေ နေရာ ရွေ့သွား

သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင်လည်း သူနှင့် ကျွန်မ အကြိုက်ချင်းမတူ။ တိဗ္ဗိ ကြည့်လျှင်လည်း ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို သူက ငြီးငွေ့ သန်းဝေကာ ထသွားတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်စတစ်စ ကင်းကွာလာကာ တွဲ၍ မဖြစ်တော့။ သို့သော် အချစ်တော့ မပြယ်ကြပါ။

ဖေဖေက သွက်လက်ပြီး စာတော်သော ညီမလေးကို ချစ်သလို မေမေက စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သော ကျွန်မကိုသာ အားကိုးကာ အစစ အရာရာ တိုင်ပင်ပါသည်။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းမှာ တစ်နှစ်ကျသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ညီမလေး တက္ကသိုလ်သို့ အတူတူ တက်ရသည်။ ယူသည့် ဘာသာရပ်ချင်းတော့ မတူကြပါ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကိုလည်း အမြဲညီအစ်မဟု ဘယ်သူကမှ မထင်တော့။ ကျွန်မ ကျောင်းတက်သည့် နေရာသို့ ညီမလေး လာသည့်အခိုက် ကျွန်မက သူငယ်ချင်း များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ 'ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲလား'ဟု သူငယ်ချင်းများက မေးသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီအစ်မ အရင်းပါ၊ ရုပ်ချင်း ဒါလောက် တူတာကို'

'မတူပါဘူး'

သူငယ်ချင်းများက ပြိုင်တူ အော်ကြသည်။

'တခြားစီပဲ'

နောက်တစ်ယောက်က ဖြည့်စွက်သည်။

ညီမလေးနှင့် အတူ ပါလာသော သူငယ်ချင်းများကလည်း သိပ်မတူဘူးဟု မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ပြုံးနေလိုက်ရသည်။ ထို့ထက် ဆိုးတာက ကျွန်မနှင့် ညီမလေး အသက်တစ်နှစ်သာ ကွာပါသည် ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မယုံကြ။

'ကိုယ်က သိပ်ရင့်နေတယ် ထင်တယ်'

ကျွန်မကပြောတော့ 'မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက် တစ်မျိုးတော့ လှတာပါပဲ'ဟု နှစ်သိမ့်ပေးကြပါသည်။

'မင်းညီမလေးက လှလဲလှတယ်၊ နုလဲနုတယ်၊ ကလေးလေးလိုပဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလို့တောင် မထင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကမှ ရင့်ကျက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ လှတာပါကွာ'

သည်စကားကိုတော့ သူငယ်ချင်းများက ညီမလေး ကွယ်ရာကျမှ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းများကလည်း ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ပြောကြသည်တဲ့။

'မင်းအစ်မက မင်းနဲ့ တစ်နှစ်ပဲကွာတယ်သာ ဆိုတယ်၊ မင်းနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ အဘွားကြီးလေး ကျနေတာပဲ' တဲ့လေ။

* * *

ကျွန်မနှင့် ညီမလေး တစ်နှစ်တည်း အတူတူ ဘွဲ့ရကြသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ ဝါသနာပါသော ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါသည်။ ညီမလေးကိုလည်း ဖေဖေနှင့် မေမေက ရုံးတစ်ရုံးမှာ ဝင်လုပ်စေချင်ပါသည်။ ညီမလေးက ခါးသည်းစွာ ငြင်းဆန်သည်။

'လခစားတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် သမီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ဖေဖေတို့မှာ အရင်းအနှီးတော့ များများ မရှိဘူးကွယ်'

ဖေဖေကတော့ ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ကျင်လည်လာခဲ့ရသူပါပဲ။ သို့သော် ညီမလေးက ထက်မြက်သူ ဖြစ်လေတော့ ညီမလေး၏ အလိုဆန္ဒကို ဖေဖေက ကန့်ကွက်လိုစိတ် မရှိ။
‘သမီးက ကုန်ကူးချင်တယ် ဖေဖေ၊ အရင်းအနှီး သိပ်မလိုပါဘူး၊
မော်လမြိုင်မှာ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ကလဲ ခေါ်နေတာ၊ သမီး တစ်ခေါက် သွားချင်တယ်’
‘ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အသည်း တထိတ်ထိတ်နဲ့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီး လုပ်ချင်ရင် ဆိုင်ဖွင့်ရင် ဖွင့် အတည်တကျ ရောင်းဝယ်တာမျိုး လုပ်ပါ၊ မေမေတို့ တတ်နိုင်သလောက် မတည်ပေးပါ့မယ်’
ကျွန်မတို့ မိသားစုအားလုံးက ညီမလေးကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှ ပပနှင့် ဟိုသည် ကူးသန်းရသော အလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်စေချင်ကြပါ။ ဒါကိုတော့ ဖေဖေကလည်း သဘောမတူ။ နောက်ဆုံးတော့ ရှိရှိသမျှ ပေါင်နံ့ ရောင်းချကာ ညီမလေးအတွက် အလှကုန်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးကြပါသည်။
သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိသော ညီမလေး၏ ဆိုင် ကလေးက တစ်နှစ်အတွင်းမှာ သားသားနားနား ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကတော့ ခြင်းလေးတစ်လုံး လက်ဆွဲကာ မူလတန်းပြ ဆရာမလေး ဘဝက မတက်ခဲ့ပါ။
သို့သော် သူနည်း သူဟန်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှု ကိုယ်စီ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မက တပည့်တပန်း ကလေးငယ်တွေနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ကာ ပျော်ပိုက်နေသကဲ့သို့ ညီမလေးကလည်း သူ့ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေ၊ အမြတ်အရှုံး စာရင်းဇယားတွေနှင့် မအားမလပ်သည့်ကြားက တစ်နေ့တစ်ခြား လှပ စိုပြည်၍ နေပါသည်။
ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု ပထမဆုံးအနေဖြင့် သုံးသပ်မိသည်။ ကျွန်မကလည်း ညီမလေးကို ဘာမျှ ဝေဖန် မနေသကဲ့သို့ ညီမလေးကလည်း ကျွန်မကို နှိမ်ချခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ အနေနှင့်တော့ ညီမလေးရဲ့ ဝင်ငွေကို ပိုပြီး အားထား လာရသည့် အခြေအနေမှာ ရှိခဲ့ရလေသည်။

* * *

ညီမလေးသည် ကျွန်မထက် တစ်နှစ်စော၍ လက်ထပ်ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် သမီးနှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ‘သမီး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ လိမ္မာတာပါပဲ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ ကျေနပ်တယ်’ဟု ဖေဖေက ဖွင့်ဟ သည်။ သို့သော် ညီမလေး တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်က ခွဲထွက်သွား သည့်အတွက်တော့ ကျွန်မတို့ မိသားစု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
နကိုကမှ လူနည်းရသည့်အထဲ ညီမလေး မရှိတော့ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ခြောက်သွေ့သွားပါသည်။ ညီမလေးနှင့် စာလျှင် ကျွန်မ မရှိတာကမှ အိမ်မှာ သိပ်ပြီး ထူးခြားမည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးကို အချစ်ပိုသော ဖေဖေတစ်ယောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။ ညီမလေး၏ စတိုးဆိုင် လေးလည်း မရှိတော့။ ညီမလေးက ခင်ပွန်းလောင်းကိုလည်း စနစ်တကျ ရွေးချယ်တတ်သည်။
သူ့ခင်ပွန်းက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်ပေပဲ။ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး တက်ညီလက်ညီ စီးပွားရှာကြလေသည်။ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ ညီမလေးက ခြံနှင့် အိမ်နှင့် ကားနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်၍

နေသည်။

ညီမလေးသည် အိမ်ကို မကြာမကြာတော့ ရောက်၍ လာပါသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကြိုက်တတ်သော အစားအသောက် အဝတ်အထည်လေးတွေ အမြဲ ပါလာသည်။ လစဉ်လည်း ထောက်ပံ့ပါသည်။ သို့သော် ညီမလေးသည် အိမ်မှာ ကြာကြာ မနေနိုင်။

‘သွားမှ ဖြစ်မယ် ဖေဖေ၊ သူ့စာ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေ လိုတာရှိ ဖုန်းဆက်နော်၊ သွားမယ် မမ၊ သွားမယ် မေမေ’

ညီမလေးသည် ကသောကမျော နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားရမိ ဖြစ်သည်။ ညီမလေးတို့က လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ပြည်ပ ပစ္စည်းအစုံရသော မိနီမားကတ် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားသည်။ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း တစ်ခုမှာလည်း ရှယ်ယာပါသည်။ တကယ့် စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ညီမလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်လို သက်တောင့်သက်သာ မရှိလှ။ အလှအပသည်ပင် ကပိုကရို ဖြစ်နေပြီ။

‘တစ်ခါတလေ အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းလေးဘာလေး စားသွား

စမ်းပါ သမီးရယ်’

မေမေက ပြောလျှင် မီးဖိုထဲ ဝင်ကာ ကမန်းကတန်း လှန်လှော

စားသွားသည်။

‘သူ့ဇာကို ကြည့်ရတာ မေမေ မောလိုက်တာကွယ်’

မေမေက သက်ပြင်းချ၍ ညည်းလေသည်။ ပြီးတော့ မေမေက

ကျွန်မကို ပြောသည်။

‘သမီး အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ အိမ်က ခွဲမသွားပါနဲ့တဲ့။’

ကျွန်မကဖြင့် မေမေတို့ကို ညီမလေးကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မက နွေးထွေးသော ယုယမှုဖြင့် ပြုစုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပါမည်။ အသက်ကြီးလာသော ဖေဖေ မေမေတို့အတွက် ထိုအရာလေးတွေ လိုအပ်နေသည်ဟု ကျွန်မ မြင်လာသည်။

* * *

ကျွန်မ ကိုလွင်နှင့် လက်ထပ်သည့်အတွက် ဖေဖေ မေမေတို့က ပိုပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။ အဓိက အချက်ကတော့ ကျွန်မ အိမ်က ခွဲမသွားရလို့ပါပဲ။ ကိုလွင်ကလည်း ဖေဖေလို ရိုးရိုးအေးအေးသမား ရုံးဝန်ထမ်း တစ်ဦး။ ညီမလေး မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ပင်စင်စား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ငြီးငွေ့ ထိုင်းမှိုင်းနေသော ဖေဖေသည် ပြောကာဆိုကာ ရယ်ကာမောကာဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်လာသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသည်။

ညီမလေးရဲ့ ယောက်ျားနှင့်ဆိုလျှင် ဝါဝင်ဝါထွက် ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် လာကန်တော့သည့်အခိုက် မာကြောင်းသာကြောင်းလောက်သာ ပြောကြသည်။ ဖေဖေက သားမက်ဖြစ်သူ စီးပွားရှာတော်ကြောင်း ချီးကျူးတတ်သော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မရှိခဲ့။

ကိုလွင်ကိုတော့ သားတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ရှာသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်သွားသည့်အခိုက် မေမေသည် မညည်းမညူ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရှာပါသည်။ သားမက်ကိုလည်း ခင်ပွန်းနှင့်တန်းတူ အခွင့်အရေးပေး ကျွေးမွေး ပြုစုသည်။ ကျွန်မမှာတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်း လခကို အသုံးစရိတ်တွေ နုတ်ပြီး အပ်ရတိုင်း မျက်နှာပူရသည်။ ညီမလေးလို မထောက်ပံ့နိုင်သည့်ပြင် မေမေကိုပါ ဒုက္ခပေးနေရသည်မို့ တောင်းပန်နေမိသည်။

‘မေမေတို့ ကိုသိုလ်ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အသက်ကြီးလာတဲ့ အချိန်

မှာ သမီးငယ်က ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့သလို သမီးကြီးကလဲ စိတ်ကျန်းမာ
အောင်၊ အသက်ရှည်အောင် ထောက်ပံ့တာပါပဲ။ ပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး၊

စိတ်ကျန်းမာဖို့လဲ လိုသေးတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးဖေဖေဆို ကြည့်၊ ခု ဘယ်လောက်
ကျန်းမာနေသလဲ၊ မြေးများ ချီရရင် ပိုပြီး ကျန်းမာမှာ မြင်ယောင်သေး’
မေမေက ပြောမှ ညီမလေးမှာ ကလေးမရသေးတာ သတိရသည်။
ဪ ညီမလေး တစ်ယောက်ကော စိတ်ကျန်းမာပါလေစ။ သူ့ခင်ပွန်း
အသောက်အစားများတာ မေမေတို့ကို ပြောမပြမိ။ ကျွန်မဘဝမှာ ညီမလေးကို
ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားမရခဲ့တာကို ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။ ဘဝရဲ့ ပြီးပြည့်စုံ
ခြင်းကို ကျွန်မ ဆန်းစစ်နေမိသည်။

* * *

‘မမက စာရေးတယ် ဟုတ်လား၊ စာရေးဆရာမကြီးပေါ့၊ ညီမလေးဖြင့် သိတောင်
မသိဘူး၊ တစ်နေ့ကမှ မမ သူငယ်ချင်း ဈေးလာဝယ်လို့ ပြောမှ သိရတာ၊ မမ
ဘာတွေ ရေးလဲ၊ ညီမလေးလဲ ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်’
ထုံးစံအတိုင်း ညီမလေးက အိမ်ကို ဝါကျွတ် လာကန်တော့ရင်း
ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောနေပါသည်။ ညီမလေးတို့က ကားကို တစ်နှစ် တစ်စီး
လဲစီးသည်။ ပိုပြီးတော့လည်း လှလာသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း ပိုဝ ပိုခန့်
နေသည်။

‘မမက ခုမှ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ စမ်းရေးတာပါကွယ်၊ နာမည် မကြီး
သေးပါဘူး’

ကျွန်မကတော့ ခုတလောမှ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လေးတွေကို
အကောင်အထည်ဖော်နေမိသည်။ ရင့်ကျက်လာသည့် ကာလမှ စာရေးမည်ဟု
ကျွန်မ ရည်ရွယ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဝတ္ထုတိုလေးတွေ စရေးဖြစ်သည်။ ယခုမှ
အောင်မြင်မှု လမ်းစလေးက ရေးတေးတေး။

‘မမကလဲ ဒီအရွယ်ကျမှ စာရေးပြီး ခုမှ အတိုလေး နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်
ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မမရယ်၊ လုံးချင်း ထုတ်လိုက်စမ်းပါ၊
ညီမလေးတို့တောင် ခု ရုပ်ရှင်က မဟန်လို့ ထုတ်ဝေရေး လုပ်မလို့၊ မမစာအုပ်
ညီမလေး ထုတ်ပေးရမလား’

‘မမက စာအုပ်ထုတ်လို့ရတဲ့ အဆင့် မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်’

‘ဟာ မမကလဲ အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ၊ ညီမလေးတောင် ထုတ်မလို့၊

နာမည်လှလှ တစ်ခု ရွေးပြီး ထုတ်ရုံပဲ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ရေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လားဟင် ကိုကို’

သူ့ခင်ပွန်းဘက် လှည့်ပြောတော့ ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူ့ဇာက ဘာမဆို သူ လုပ်ရင် ဖြစ်မယ် ထင်နေတာခင်ဗျ’

သူက မျက်နှာပျက်သော ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ဖြေ၍ ပြောပါသည်။

‘အို ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ခုချိန်ထိ သူ့ဇာ လုပ်တာ မဖြစ်တာ ဘာရှိသေးလဲ၊

ကြည့်နော်၊ စာရေးဆရာလဲဖြစ်အောင် လုပ်ဦးမယ်၊ ဒါပဲနော် မမ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုရေး
သိလား၊ ဆယ်အုပ်လောက် ရေးထားသိလား၊ တော်ကြာ ညီမလေးက မမအရင်
စာရေးဆရာ ဖြစ်သွားဦးမယ် ဟင်းဟင်း’

ချစ်လှစွာသော ညီမလေး ပြန်သွားတော့ ကျွန်မ တွေဝေ ငြိမ်သက်၍

ကျန်ရစ်သည်။ အမြဲတမ်း ညီမလေးကို အထင်ကြီး အားကျခဲ့သော ကျွန်မ။

ယနေ့အဖို့တော့ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ပါသော မဂ္ဂဇင်းလေး

သုံးလေးအုပ်ကို ထားစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေသော ကျွန်မ။ ပန်းချီသရုပ်ဖော်

လေးကို ကြည့်လိုက်၊ ဖတ်ပြီးသား ပုံနှိပ်စာလုံးလေးတွေကို ပြန်ဖတ်လိုက်နှင့်
အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ ကလေးတစ်ယောက်လို ရူးနေသော ကျွန်မ။ ညီမ
လေးအတွက် ပြက်ရယ်ပြုစရာ ဖြစ်နေပြီလား။ ညီမလေးက ကျွန်မရဲ့ ကလောင်
နာမည်လေးကိုမှ မေးသွားဖော် မရပေ။

* * *

မနေ့က သားဦးလေးရဲ့ မွေးနေ့။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်ပြီး
ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးသည်။ ညီမလေးတို့ မိသားစုလည်း လာသည်။
အဲ မိသားစု ဆိုပေမယ့် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တည်းပါ။
ညီမလေးက တန်ဖိုးကြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာသည်။
လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ညီမလေးသည် တကယ့်ကို စာရေး
ဆရာမကြီး ဖြစ်၍နေပြီ။ သူဘာတွေ ရေးသလဲ ကျွန်မ မဖတ်။ ကျွန်မကတော့
ဝတ္ထုတိုလေးတွေဖြင့် နာမည်ရစပြုပြီဟု ဆိုရမည်။ လုံးချင်းထုတ်ဖို့တော့
စိတ်မကူးရဲသေး။ သို့သော် မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်အုပ်မှာ ဝေဖန်ရေးဆရာကြီး တစ်ဦးက
အားပေး ချီးကျူးခြင်း ခံရသဖြင့် ထိုနေ့က ကျွန်မ အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ညီမလေးကလည်း ကျွန်မဝတ္ထု တစ်ပုဒ်တလေကိုသော်မှ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှု
ဟန် မတူပါ။
မုန့်ဟင်းခါးဝိုင်းမှာ ကျွန်မကျောင်းမှ မိတ်ဆွေများက ကျွန်မ ဝတ္ထုလေး
တစ်ပုဒ်အကြောင်း စကားရောက်ပြီး ပြောစဉ် ညီမလေးက မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း

မျက်စိစွေကြည့်သည်။ ကျွန်မက ညီမလေး စာရေးသည့်အကြောင်း သည်နေရာ
မှာ မပြောချင်။ ညီမလေး ကိုယ်တိုင်ကကော ပြောစေချင်ရဲ့လား ကျွန်မ မသိ။
ဝတ္ထုအကြောင်း ပြောပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးဘက် ရောက်သွားသည်။
'စားလို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ မုန့်ဟင်းခါးက တော်တော် ကောင်းတယ်၊
စားဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်
ပြောတာ၊ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ကောင်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး'
'ပြောတော့မယ်၊ ကျောင်းဆရာပီပီ စကားတတ်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးပဲ
သိက္ခာရှိရတယ်လို့'
ညီမလေးက စောင်းငဲ့၍ နားထောင်နေသည်။
'ဟာ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်အရာမဆို သိက္ခာဆိုတာ ရှိတာပဲ၊
မုန့်ဟင်းခါးဆိုပေမယ့် အချို့မုန့်တွေ အများကြီး ကူပြီး ချက်တာ၊ တချို့
ဆေးသကြားတွေ ထည့်တာ၊ အဲသလို ချိုတာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စနစ်
တကျ ချက်ထားမှန်း စားတာနဲ့ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သိက္ခာရှိတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလို့
ပြောရတာ'
ကျွန်မတို့အားလုံး ရယ်ကြရသည်။ ညီမလေးက သူ့ဝိုင်းက ထသွား
သည်။
ထိုနေ့က ညီမလေး စောစော ပြန်သွားပါသည်။ နောက်တော့ ညီမ
လေး စာအုပ်မထုတ်တော့။ တခြား ကန်ထရိုက်အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်နေ
သည်ဟု သိရသည်။

* * *

အသက် သုံးဆယ်ကျော်မှ စာ စရေးခဲ့သော ကျွန်မသည် ယခု အသက် ငါးဆယ်
ကျော်မှာ မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ဦးစီး၍ လုပ်ကိုင် နေရပါသည်။
ကျွန်မသည် ညီမလေးလို စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်သူ မဟုတ်။
သို့သော် ကျွန်မ၏ ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။
ကျွန်မလုပ်နေသော မဂ္ဂဇင်းလေးကို အောင်လည်း အောင်မြင်

စေချင်ပါသည်။
ပြီးတော့ သိက္ခာလည်း ရှိစေချင်ပါသည်။

(စံပယ်ဖြူ။ ။မတ်လ၊ ၁၉၉၀)